

תשכ"ט היתה בשביל סרן ג'ורא, טייס-קרב וצנחן חופשי, שנת מלחמה רצופה. „איני

יכול לשנוא את טייס האויב", אמר, „אבל אני כועס עליו כשאני מצליח להפילו!"

ולפתוח את המיצנר רק כשהוא מתקרב אל הקרקע.

„קשה לי לשנוא

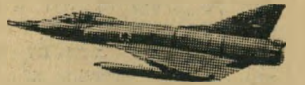
את טייס האויב"

את טעם הגיחה הקרבית הראשונה של טעם ג'ורא ב-7 באפריל 1967, כשיצא לתקיפה בסוריה. ביום הראשון של מלחמת ששת הימים היה מעל קאהיר. וביום השני של המלחמה נטבל לראשונה בקרב-אוויר. זה אירע מעל לאל-עריש. 3 מפציצים של דגם סוויז הפציצו את כוחות הקרקע של צה"ל. 3 מיבנים של מיראזים הסתערו עליו. שני סוויזיים הופלו מייד. השלישי ניסה

הה בעל שם עולמי שפסק: הבחור מתאים להיות טייס בכל מטוס בעולם. אבל ג'ורא כבר היה טייס במסוק. הוציאו עליו הרבה כסף כדי להכשירו לתפקיד זה. הוא לא ויתר. הוא ניצח. „הצבא הפסיד אותי במשך שבע שנים כטייס-קרב", אמר, עבר את שלבי ההכשרה של טייס-קרב בסוגים שונים של מטוסים עד שלפני שלוש שנים התגשמו חלומותיו: הוא הפך לטייס מיראז. כאן, בפעם הראשונה, בא לידי סיפוק מלא התו האינדיבידואליטי באישותו של ג'ורא, האופייני לטייס-הקרב — להיות ב"אחיר לבד. להילחם לבד. נכון שתכונה חשובה לטייס-קרב היא עבודת הצוות שלו עם שאר חבריו במיבנה האחורי. אבל זה כבר עניין אחר, השייך לתחום האחריות ה"אישית. בסופו של דבר נשאר גם צוות טייס-הקרב צוות של אינדיבידואליסטים, ש"תכונתם זו מעלה את כושרם כצוות — משהו על גבול הפרדוקס, שהמצויאות מוכיח אותו בניגוד להיקש הלוגי.

איס. המלחמה נמשכה שבע שנים, מיום שהתגייס לראשונה, עד שניצח. הרופאים הסכימו לאשר את קבלתו לקורס הטייס, אך בל בהסתייגויות מסויימות. הוא היה התניך המצטיין בקורס וגם ה"מבוגר שבחניכים. מלאו לו 25 וחצי שנים כשהחל את הקורס — התניך המבוגר ה"שני מעל גיל 23 בתולדות חיל-האחיר. יתכן שדווקא הבגרות והיחס הרציני ייעזרו לו להצליח בקורס. אמר ג'ורא: „הצלחה ב"קורס-טייס מורכבת משלושה תנאים. היכר לת לטוס — זאת תכונה הנמצאת בך או שאיננה בך. אם לא נולדת איתה, אי אפשר לפתח אותה; הצלחה בלימודים — דבר ש"אינו מהווה בעייה או מאמץ מיוחד לכל בוגר תיכון; והמשמעת. הבעייה היא להת"לט לנטרל את עניין המשמעת. שלא יהיה קיים כלל. הבריה עצורים שמתגייסים ל"חיל-האחיר אינם תופסים את זה בדרך כלל. זה שחבריה נכשלים בקורס-טייס בגלל בע"יות משמעת הוא דבר שאין לו הצדקה כלל.

את הדבר הזה — הטיסה — כל יום, אלפי טעמים כבר עשיתי את זה, והעניין של ה"סכנה לא נכנס לתודעה בכלל. זה כמו ש"מישהו יושב על כורסא בסלון ויחשוש כל הזמן שהתקרה תיפול פתאום עליו. זה יכול לקרות אמנם, אבל למה שזה יקרה?"

„טייס-קרב

לא צריך לפחד!"

במלחמת ששת הימים, בעת אחת הגיחות על סוריה, חטף מטוסו של ג'ורא 14 כדורים. בגיחות השונות שביצע בשנה האחרונה מצא את עצמו לא פעם סס בין התפוצצויות פגזי נ"מ. אבל זה לא שינה את הרגשות היסודיים: „טייס קרב,

ג'ורא-מלך השמיים

לחמוק. ג'ורא, שהיה במיבנה השלישי של המיראזים, הבחין שמיראז אחר דולק אחרי הסוויז. הוא הצטרף לרדיפה. היה די קשה להשיג את המטוס הבורח והרדיפה נמשכה כחמש דקות. הסוויז טס נגדך מאוד ומהר מאוד. ג'ורא כבר היה בטוח היירי ופתח את ההדק, אבל ברגע האחרון חזר בו. הוא זכר שטייסים מתפתים לירות מטוח רחוק, שהוא אפקטיבי אמנם, אך סיכויי הפגיעה בו עדיין קטנים. הוא סגר את ההדק וסגר את המרחק בינו לבין הסוויז. רק כשהגיע למרחק 200 מטר ממנו, החל לירות.

מלבד התיבועה הפסיכולוגית האינדיבידואלית, באה לידי סיפוק תביעה נוספת, ש"התבטאה בכך שרק אחרי שהפך טייס-קרב, הרגיש ג'ורא את עצמו פנוי לחשוב על נשואין. לפני שנתיים נשא לאשה נערה ש"הכיר כפקידה בטייסת.

מי שנושר בגלל משמעת מוכיח שאין לו מספיק רצון כדי להיות טייס-קרב. אבל גם ההצטיינות בקורס-טייס עדיין לא פתחה את הדרך בפני ג'ורא אל שורות טייס-הקרב.

„להתחתן בגיל מאוחר —

להיות פנוי להרפתקנות"

בדלד הסתייגויות הרופאים שלחו אותו לטייסת יסוקים. ג'ורא עבר את קורס ההסבה אבל המשיך להילחם על נושא הטיסה הקרבית. „אם כבר להיות טייס, ניסה לשכנע את מפקדי חיל-האחיר, „אז ל"היות טייס-קרב. האופי שלי לא מתאים להיות טייס-תובלה אי אמילו טייס-מפציץ. הפעם נמשכה המלחמה שלושה חודשים. הבדיקות הרפואיות של ג'ורא שלחו למומ"ת

גם כשהוא יודע ורואה שירדים עליו בני"מ, לא מתייחס לזה בכלל. יתכן שיש כאלה שפוחזים, ימתכרים על הפחד, מפני ש"הכשירו ואימנו אותם לכך. אפוא באופן אישי לא מכיר את המושג הפחד. טייס-קרב לא צריך לפחד, ואם יש אינו התרגשות, הרי היא קשורה בשאלה באיזו מידה יהיו ה"ביצועים שלי טובים."

כפי משהו אחר זה יכול היה להישמע כיוהרה. אבל שאל ג'ורא זהו חלק מדרך חייו, חיים שמושג הפחד לא שיחק בהם שום תפקיד.

הוא היה בן 16 או 17 כשהגיע הזה של החלום להיות טייס-קרב נכנס לו לראש. לא היתה לו שום תודעה אירונאוטית או השגחה מוקדמת. בקיבוצי הרום, בניגוד ל"קיבוצי הגליל ומרכז הארץ, אין כמעט תר"דעה אחידה. מספי הטייסים מקרב בני הקיבוצים באיזור זה הוא קטן יחסית. אין אפילו גני"ע-אחיר כמו במקומות אחרים. ואת השירות התרום-צבאי שלו בקיבוץ נג"ב עשה ג'ורא בתרגום-עצמאי. דווקא לא היו טייסים בוגרים יותר במשך שיכלו להתח לו דוגמא גורם משיכה.

אם נמשך בן זמנא למטרה מוגדרת אחת, היתה הסיבה לכך, וג'ורא אינו מסתיר זאת, באופי ההרפתקני שלו. הוא לא ידע בדיוק מה זה להיות טייס-קרב, אבל היה ברור לו שהוא יהיה כזה. הדרך שעשה עד שהגיע לך היתה ארוכה פי כמה, מהדרך שעושים בדרך כלל כל הנערים המחליטים לראות בטייס את האתגר.

הוא התנדב לקורס-טייס עוד כשהיה אזרח, עבר את כל הבדיקות הרפואיות הנדרשות. כשהתגייס, היה ברור שהוא ה"לך לקורס-טייס. אלא שכאשר טייס את ה"שירות, טרץ מיבצע קודש. כמו כל פרחי הטייס הוא עסק בעבודות עזר בחיל-האחיר. כשהסתיימה המלחמה, התייצב לבדיקות רפואיות חוזרות. פסלו אותו מטיבות שלא רצו גלגות לו אודותם דבר.

הכושר הקרבי שלו היה הגבוה ביותר. לא נמצאו שום ליקויים בבריאותו. אולם זה עוד לא מספיק כדי להיות טייס. צריך גם שהסטנדרטים של הבריאות התקינה ימ"צאו בהתאם למה שדורש חיל-האחיר. אצל ג'ורא היתה סטייה קלה מהסטנדרט. בלידת ברירה הוא הלך לצנחנים. שם לפחות הצ"ליח להגיע להיות קרוב לעסקי אוויר, הפך למדריך צניחה, החל לעסוק כתחביב ב"צניחה חופשית. אם לא לטוס במטוס, ל"פחות לשהות באחיר לבד.

נראה היה שיהיה עליו לגנוז את חלום הטיסה. הוא טייס את שירותו הסדיר, חזר למשק, עבד במשך שלוש שנים ביור וב"פלחה של קיבוץ ונבה. אבל היתוש המשיך להציק לו. יום אחד ביקשו שלטונות צה"ל מהמשק מתנדבים לצבא-הקבע. ג'ורא היה המועמד היחיד, בתנאי אחד: שיעבירו אותו קורס-טייס.

אבל הבדיקות הרפואיות שוב פסלו אותו. הוא חזר לצבא כמדריך צניחה. מתוך אמר"נה שבתוך הצבא יקל עליו להילחם ברופ"ת

יכול להיות שיצר ההרפתקנות שלי דחה את הנושאין. השאיפה העיקרית שלי בחיים היתה להיות טייס-קרב. אולי בגלל שהשגתי את השאיפה העיקרית, התפנית לנשואין. הוא אמר, „כשהייתי צעיר, הגדרתי לעצמי שאני רוצה לתחתן בגיל מאוחר, כדי לא להגביל את עצמי מאתגרים של הרפתקנות."

אבל קשה לומר שהנושאין הגבילו את יצר ההרפתקנות שלו. הוא לא בא לידי ביטוי בטיסה אלא בתחביב שג'ורא לא נטש — הצניחה החופשית. הוא ממשיך עד היום להיות משוגע לנושא זה, כספורט. עד כה נרשמו לזכותו כ-600 צניחות והוא נמנה על נבחרת ישראל בצניחה חופשית, אינו מחמיץ הזדמנות, כמו במיפנים בימי הצנר, חן, לקפוץ ממטוס, לעוף באויר כציפור,

הפגיעה היתה מידית. הסוויז התפוצץ באויר, וג'ורא משך בצורה חריפה למעלה כדי לא להפגז מהשברים המתעופפים של המטוס המצוי. אחר-כך יכול היה לסכם לעצמו את ה"חוויה של הפלת מטוס אויב. הוא ידע שההרגשה הראשונה היתה שמחה. לא על עצם הפלת מטוס האויב, אלא על התצלחה לפגוע. יש טייסים שנמצאים במתח ולחץ עשר שנים ויצופות, והם טייסים מצויינים, מפני שלא הודמן להם להפיל מיס אויב. והנה, הוא הצליח.

הסיפוק בעקבות התפוצצות מטוס האויב היה הרבה יותר קטן ממה שתיאר לעצמו. אפשר לחלק את הסיפוק שבהפלת מטוס אויב לשניים, נזכר ג'ורא. „החלק הרא"שון הוא ספורטיבי טהור — שגם אתה הפלת מטוס. זה מין סיפוק שבתחרות עם חבריך הטייסים — שגם אתה הגעת לגמר בתחרות. אבל הסיפוק מעצם ההפלה — היה מאכזב. ההתפרקות הרגשית שציפיתי לה לא באה. הייתי מאוכזב מזה. ושמעתי שאותה הרגשה היתה גם לחברה אחרים. „קשה לי לשנוא טייס אויב. אופי המל"חמה שלנו באויר אינו של מלחמה של שנאה. אבל אתה שונא את טייס האויב שלא הצלחת לפגוע בו. מצטבר מן מטען של רוגז, כעס שנפגשת איתו ולא הצלחת להפילו."

„מה שחסר בחיים —

זה המתח התחרותי"

את המטוס השני הפיל ג'ורא ב"קרב-אווירי השנה.

הוא טס במשימת הגנה אווירית באזור תעלת סואץ. ארבעה מטוסים מצויים מדגם מיג 17 הדרו לתקיפת כוחותינו. כשהגיע ג'ורא לאיזור הוא ראה כבר מיראזים רודפים אחרי המיגים שיצאו מהתקיפה וני"סו להמלט לכיוון מצרים.